

Arrest

nr. 107 941 van 2 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 4 oktober 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 september 2012 dienen verzoekers een asielaanvraag in.

Op 28 september 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Op 4 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*), aan verzoekers per aangetekend schrijven van 4 oktober 2012 ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering telkens luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de genaamde (...) geboren te (...) van nationaliteit: Albanië het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 28/09/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven, inderdaad, betrokkene heeft tijdens zijn interview aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en mag niet werken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Op 30 oktober 2012 dienen verzoekers tegen de beslissingen van de commissaris-generaal een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 104 617 van 4 juni 2012 het beroep verwerpt.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt een exceptie op van gebrek aan belang omdat een eventuele nietigverklaring van het bevel niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoekers.

2.2. Er dient te worden vastgesteld dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 28 september 2012 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag van verzoekers, in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst, weigert in overweging te nemen. Tegen deze beslissing stelden verzoekers op 30 oktober 2012 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 104 617 van 7 juni 2013 is het beroep tot nietigverklaring van beide beslissingen verworpen.

Daar verzoekers niet betwisten dat aan de voorwaarde vermeld in artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit, met name *“dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen*

aan een vreemdeling" niet zou voldaan zijn en deze voorwaarde ook daadwerkelijk voldaan werd, getuige de beslissingsstukken gevoegd in het administratief dossier, staat niets de toepassing van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit in de weg. Bovendien is ook het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ondertussen definitief verworpen bij arrest nr. 104 617 van 7 juni 2013.

Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de verwerende partij aldus niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit, opnieuw een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, na te hebben vastgesteld dat verzoekers, daar hun asielaanvraag niet in overweging is genomen en zij aldus niet als vluchteling zijn erkend en hen de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevinden. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan verzoekers geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoekers in principe geen belang hebben bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. De exceptie van verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

Het beroep gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker is niet ontvankelijk bij gebrek aan belang.

In de mate dat verzoekers zich willen beroepen op een hogere rechtsnorm en de schending inroepen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), is de Raad gehouden de bestreden beslissingen te toetsen aan deze opgeworpen regels van internationaal recht. Een en ander vloeit voort uit de verplichting die rust op de Belgische Staat om de toepassing van regels die voortkomen uit internationale verdragen waarbij zij partij is, te respecteren. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ressorteert hieronder.

2.3 Over de beoordeling van het beroep in zoverre de schending wordt aangevoerd van de bepalingen van het EVRM

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij doen het volgende gelden :

"Artikel 3 EVRM stelt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Dat krachtens het EHRM de betrokkene de substantiële gronden moet voorleggen die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM.

Dat het begin van bewijs kan steunen op medische rapporten die de diagnose en de behandeling van verzoeker vastleggen;

Hieruit blijkt dat er geen behandeling voorhanden is in het land van oorsprong."

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op hem persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekers lijken uit medische rapporten af te leiden dat er geen behandeling voorhanden is in het land van oorsprong. De medische rapporten zouden de diagnose en behandeling van verzoeker vastleggen. Waar verzoekers verwijzen naar medische rapporten dient de Raad vast te stellen dat er geen medische

rapporten bij het verzoekschrift zijn gevoegd en dat het administratief dossier evenmin medische rapporten bevat. In de nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat verzoekers hun uiteenzetting beperken tot loutere beweringen die zijn geenszins staven. Verzoekers' vage betoog, beperkt tot een loutere bewering volstaat niet om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Het past bovendien erop te wijzen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

In casu dient aldus te worden vastgesteld dat verzoekers' vrees dat er geen medische behandeling voorhanden is, beperkt blijft tot een loutere bewering dat geenszins wordt gestaafd met een begin van bewijs. Verzoekers tonen geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN